

TUẦN 5 – 02-07/06/2025

Thi Thiên 127-128: ĐẢNG CHRIST – NỀN TẢNG PHƯỚC HẠNH

Hôm nay chúng ta bước vào những ngày đầu tiên của Tháng 06 và còn chưa đến 3 tuần nữa chúng ta sẽ gặp nhau tại Hội Đồng 50. Ao ước rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau với những nụ cười rạng rỡ, một tinh thần sẵn sàng bước vào sự thờ phượng Chúa cách khiêm cung, và một tâm linh tươi mới được chuẩn bị bởi Lời Chúa.

Trong tuần lễ này chúng ta sẽ dành thì giờ suy gẫm Thi Thiên 127, một Thi Thiên đặc biệt vì nằm ở vị trí trung tâm của các Bài Ca Đi Lên Từng Bậc, và là một trong hai Thi Thiên duy nhất được Solomon sáng tác (Thi Thiên còn lại là Thi Thiên 72).

Tuy nhiên, có những Thi Thiên độc lập nhưng lại liên kết chặt chẽ với nhau để tạo thành một tổng thể hoặc một sự tiếp nối về ý tưởng. Ví dụ như các Thi Thiên 42 và 43, 90 và 91, 111 và 112. Và điều này cũng được áp dụng cho Thi Thiên 127 và 128. Do đó, tuần này chúng ta sẽ suy gẫm cả hai Thi Thiên đặc biệt và quý giá này.

Thoạt nhìn cả hai Thi Thiên 127-128 nói về gia đình và con cái, thế nhưng, nếu nhìn ở một khía cạnh khác thì Thi Thiên 127 đề cập đến việc một cá nhân hay một cộng đồng đặt Đức Chúa Trời làm trung tâm và Thi Thiên 128 đề cập đến một Đức Chúa Trời làm Trung Tâm cũng là sẽ là một Đức Chúa Trời là Nguồn Phước Hạnh.

ĐỨC CHÚA TRỜI, ĐÁNG TRUNG TÂM (THI THIÊN 127). Trong hai câu mở đầu của Thi Thiên này Solomon đã đưa ra lời xác quyết giống như điều Ông đã làm trong Truyền Đạo 1:2-3, đó là nếu không có Đức Chúa Trời thì đời người và cả những nỗ lực của họ cũng chỉ là *“uống công”*. Trong tiếng Hê-bơ-rơ từ *“uống công”* tại đây và *“hư không”* trong Truyền Đạo là hai từ khác nhau nhưng cả hai đều mang ý nghĩa trống rỗng, vô ích, không thỏa lòng, không có giá trị, không đem lại kết quả.

Hai lĩnh vực được Solomon đề cập đến chính là *“cất nhà”* và *“giữ thành”* (câu 1-2), và đây cũng chính là hai lĩnh vực mà Solomon đã đạt được những thành tựu đáng kể (I Các Vua 10:4-5). Thế nhưng tại đây, Vị Vua tài danh này đã phải thừa nhận rằng cho dù một người hay một cộng đồng có tài giỏi đến đâu nhưng nếu Đức Chúa Trời không phải là trung tâm, là Đấng lãnh đạo, hướng dẫn, và ban phước thì mọi việc họ thực hiện chỉ là *“uống công”* mà thôi.

Mặc dù Thi Thiên này được Solomon sáng tác nhưng thông điệp của bài này cũng rất phù hợp với hoàn cảnh hậu lưu đầy dưới thời Nê-hê-mi. Vào thời đó, dân số Giê-ru-sa-lem rất ít, và dân chúng phải xây dựng và tu sửa lại nhà cửa (Nê-hê-mi 7:4). Gia đình cần nơi ở, nếu không thì dân Do Thái sẽ không có tương lai. Kẻ thù vây quanh tứ phía, nên thành cần củng cố, tường thành vững chắc, và người canh gác luôn tỉnh thức (Nê-hê-mi 4:9; 7:3).

Hãy so sánh việc xây nhà và giữ thành trong thời Nê-hê-mi với công trình xây dựng vĩ đại đầu tiên được Kinh Thánh ký thuật trong Sáng Thế Ký 11:1-9 thì chúng ta sẽ hiểu rõ hơn sự dạy dỗ của Thi Thiên 127. Với tháp Ba-bên mọi điều kiện cần có để một dự án thành công đều được hội tụ: mục tiêu rõ ràng, nhân công hiệp một, thực hiện sáng tạo nhưng sau cùng đã thất bại. Trong khi đó, Nê-hê-mi trở về Giê-ru-sa-lem với muôn vàn khó khăn: dân sự phân tán, kẻ thù từ phía, lãnh đạo hèn nhát nhưng vách thành Giê-ru-sa-lem đã được sửa chữa kiên cố chỉ sau 52 ngày. Nhân tố then chốt đem đến sự khác biệt cho hai công trình này chính là Đức Chúa Trời.

Cuộc đời và sự nghiệp của Vua Solomon cũng là một minh chứng cho sự dạy dỗ của Thi Thiên 127 khi Ông khởi đầu bằng sự kính sợ Chúa và được Ngài ban cho sự khôn ngoan để “*cất nhà*” và “*giữ thành*” thành công. Tuy nhiên, khi Vua Solomon xa rời Đức Chúa Trời và Lời Chúa thì mầm mống của sự suy tàn cũng dần xuất hiện. Những toà lâu đài kỳ vĩ đã được xây cất nhưng “*căn nhà*” của chính Solomon thì sụp đổ – Rô-bô-am, đứa con duy nhất của Solomon đã phá tan Vương Quốc mà Solomon dày công xây dựng. Con trai của Solomon thay vì là “*mũi tên nơi tay dũng sĩ*” (câu 4), là người khiến Solomon “*không hổ thẹn*” (câu 5) thì bây giờ khiến Solomon phải trải qua kinh nghiệm “*ăn bánh lao khổ*” (câu 2). Thật là “*uổng công*” cho Solomon phải lao khổ xây dựng vương triều nhưng rồi chính Ông cũng phá huỷ tất cả (câu 2; Truyền Đạo 6:1-6).

Sự dạy dỗ của Thi Thiên 127 cũng được thể hiện rõ ràng qua ẩn dụ Người Giàu Ngu Đại (The Parable of the Rich Fool) trong Lu-ca 12:16-21. Hình ảnh Người Giàu Ngu Đại đang hiện diện trong nhiều người ngày nay, ngay cả trong những người nhận mình là Cơ Đốc nhân khi họ loại bỏ Đức Chúa Trời ra khỏi cuộc đời và những kế hoạch của họ. Ngày nay nhiều người đánh giá sự thành công của một người dựa trên những thành tựu người đó đạt được hoặc sức ảnh hưởng và độ nổi tiếng của người đó. Tuy nhiên, điều mà mỗi người thật sự cần quan tâm đó là câu hỏi của Chúa Giê-xu: “*Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn người sẽ bị đòi lại; vậy những của cải người đã sắm sẵn sẽ thuộc về ai?*” (Lu-ca 12:20).

Chúa Giê-xu là Đấng Cứu Thế nhưng cũng phải là Vua, là Chủ trong cuộc đời chúng ta. Chúng ta phải đặt Chúa Giê-xu làm trung tâm trong đời sống cá nhân, trong gia đình, trong việc nuôi dạy con cái, trong công ăn việc làm, trong việc gây dựng Hội Thánh và Giáo Hạt. Mục đích cuộc đời chúng ta sẽ không có gì khác hơn là làm vinh hiển danh Ngài (I Cô-rinh-tô 10:31).

Có một câu châm ngôn tiếng La-tinh được sử dụng như khẩu hiệu của thành phố Edinburgh, Scotland, xuất hiện trên huy hiệu của thành phố và được in trên các tài liệu chính thức, đó là Nisi Dominus Frustra, nghĩa là “*Nếu không có Chúa, mọi nỗ lực đều vô ích*”. Và câu châm ngôn này dựa trên những câu đầu tiên của Thi Thiên 127.

ĐỨC CHÚA TRỜI, NGUỒN PHƯỚC HẠNH (THI THIÊN 128). Khi một người nhận Đức Chúa Trời làm Chúa, Vua, và Chủ cuộc đời mình và sống kính sợ Ngài thì đó là người được phước.

Sự dạy dỗ về sự kính sợ Chúa ngày càng ít đi vì nhiều nhà thờ và nhiều tín hữu ngày nay thích hình ảnh Đức Chúa Trời như một người bạn tốt tính trên thiên đàng, sẵn sàng lắng nghe họ và có đủ quyền năng để đáp ứng mọi điều họ mong muốn. Nhưng Đức Chúa Trời mà Kinh Thánh bày tỏ là Đấng Sáng Tạo, là Vua trên muôn vua, Chúa trên muôn chúa là Đấng mà muôn loài vạn vật phải sấp mình thờ lạy cách cung kính (Phi-líp 2:10-11; Khải Huyền 4:8-11).

Con người kiêu ngạo luôn muốn nổi loạn chống lại những thẩm quyền trên mình nên luôn cho rằng thuận phục thẩm quyền của Đức Chúa Trời và “*đi trong đường lối Ngài*” (câu 1) là một gánh nặng và đánh mất chính mình, nhưng Kinh Thánh thì nói rằng Đức Chúa Trời ban phước cho người kính sợ Ngài và sống theo Lời Ngài.

Tại đây chúng ta nhận ra sự kính sợ Chúa không phải là một khái niệm mơ hồ, một suy nghĩ trong tâm trí, hay một cảm xúc nhất thời nhưng phải được thể hiện qua cách sống mỗi ngày, mà tác giả đã dùng hình ảnh “*đi*” để minh họa. Sự kính sợ Chúa phải được thể hiện trong sự thờ phượng, trong khi phục vụ, ngay trong gia đình, lúc đang làm việc, hay nuôi dưỡng con cái.

Một người như vậy sẽ kinh nghiệm phước hạnh Chúa ban cho **CÁ NHÂN** (câu 2). Thật phước hạnh khi nhận ra rằng cuộc đời mình có giá trị, những việc mình làm không “*uổng công*” nhưng có giá trị đời đời (Ma-thi-ơ 6:19-21; I Cô-rinh-tô 15:58; Cô-lô-se 3:23-24). Thật hạnh phúc khi thấy nhiều người giàu có, địa vị cao nhưng cuộc đời đầy lao khổ, bất an, và cay đắng (Truyền Đạo 4:6) vì không có Chúa, còn chúng ta, những người tin nhận Ngài, sẽ có sự thỏa lòng (I Ti-mô-thê 6:6), bình an vì biết có một Đấng luôn chăm sóc và bảo vệ chúng ta (Thi Thiên 3:5-6; 121:3-4; 127:2^b; Hê-bơ-rơ 7:23-25), và cho dù có chuyện gì xảy ra thì “*mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời*” (Rô-ma 8:28). Ha-lê-lu-gia! Ngợi khen Chúa!

Một người như vậy sẽ kinh nghiệm phước hạnh Chúa ban cho **GIA ĐÌNH** (câu 3). Người vợ trong một gia đình kính sợ Chúa được ví sánh như “*cây nho thanh mật*”, một cây nho sinh ra nhiều trái, tượng trưng cho sự dồi dào, no đủ. Tại đây không chỉ nói đến việc đông con cái nhưng còn ngụ ý người vợ kính sợ Chúa là niềm vui và sự sống động cho ngôi nhà, là người đem đến sự nâng đỡ và lợi ích cho gia đình (Châm Ngôn 31:10-31). Con cái thì như những “*chồi ô-li-ve*”. Thật đặc biệt khi Solomon không ví sánh những đứa con là những “*nhánh nho*” nhưng là những “*chồi ô-li-ve*”, những cây ô-li-ve non trẻ nhưng sẽ phát triển thành những cá thể độc lập và tồn tại lâu dài. Những cha mẹ kính sợ Chúa sẽ không bắt buộc con cái phải trở thành “*nhánh nho*” của mình, phải lệ thuộc mình, nhưng sẽ “*dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo*” (Châm Ngôn 22:6) để rồi nó sẽ biết Chúa, gặp Chúa, sống với Chúa, giống Chúa, và được Ngài sử dụng cách hiệu quả. Hình ảnh cả gia đình cùng ngồi “*chung quanh bàn*” thật tuyệt vời, là phước hạnh mà biết bao nhiêu gia đình giàu có quyền lực khao khát nhưng không có được vì Chúa Giê-xu không phải là Trung Tâm của gia đình họ.

Một người như vậy sẽ kinh nghiệm phước hạnh Chúa ban cho **CỘNG ĐỒNG** (câu 5-6). Khi chúng ta kính sợ Chúa và vâng phục Ngài thì chúng ta sẽ được Ngài sử dụng để đem lại phước hạnh cho cộng đồng mà chúng ta thuộc về, cho Hội Thánh của Chúa. Dòng dõi chúng ta sẽ như “*chồi ô-li-ve*” đem đến sự bình an và phước hạnh trên những nơi mà Chúa đặt để chúng.

“*Chúa cũng ban giấc ngủ cho kẻ Ngài yêu mến bằng vậy*” (Thi Thiên 127:2^b). “*Kẻ Ngài yêu mến*” cũng là tên mà Đức Chúa Trời đặt cho Solomon (II Sa-mu-ên 12:25), và tất cả chúng ta, những người được cứu, cũng là “*kẻ Ngài yêu mến*” (Rô-ma 1:7; Cô-lô-se 3:12; 1 Tê-sa-lô-ni-ca 1:4) vì chúng ta được chấp nhận trong “*Con yêu dấu của Ngài*”, là Chúa Giê-xu Christ (Ê-phê-sô 1:6).

Jubilee, Năm Hân Hỷ, mang lấy ý nghĩa của sự giải phóng và an nghỉ. Chúa Giê-xu đã đến, đã chịu chết, và sống lại “*đặng truyền tin lành cho kẻ nghèo... để rao cho kẻ bị cầm được tha, kẻ mù được sáng, kẻ bị hà hiếp được tự do; và để đồn ra năm lành của Chúa*” (Lu-ca 4:18-19).

Chúa Giê-xu chính là Nguồn Phước Hạnh, Ngài đã làm mọi việc để chúng ta kinh nghiệm một đời sống mới đầy phước hạnh trong mọi hoàn cảnh.

Bạn có sẵn sàng để nhận phước hạnh Chúa ban cho không? Bạn có sẵn sàng để Chúa dùng mình lan toả phước hạnh trong gia đình, Hội Thánh, và Giáo Hạt không? **HÃY KÍNH SỢ CHÚA VÀ SỐNG THEO LỜI NGÀI.**

CẦU NGUYỆN. Hãy dâng lời cảm tạ Chúa vì Ngài đã chọn lựa và ban cho chúng ta sự cứu rỗi, để đem chúng ta vào nguồn phước hạnh.

Hãy cầu nguyện đặc biệt cho gia đình, người phối ngẫu, và con cái chúng ta. Hãy cầu nguyện để rồi chúng ta có thể nói như Giô-suê rằng: *“ta và nhà ta sẽ phục sự Đức Giê-hô-va”* (Giô-suê 24:15).

Cầu nguyện đặc biệt cho Hội Đồng Anh Ngữ: cho các Thầy Tớ Chúa giảng dạy Lời Chúa, cho nhiều người trẻ thật sự gặp Chúa và dâng cuộc đời cho Chúa qua Hội Đồng, cho các bạn trẻ tìm thấy một cộng đồng yêu thương trong Chúa và gắn kết với nhau.

Hãy cầu nguyện để mỗi chúng ta thật sự đầu phục Chúa, kinh nghiệm sự yên nghỉ trong mọi hoàn cảnh vì biết Chúa luôn ở với chúng ta.

Hãy cầu bình an cho Hội Thánh, cho giáo Hạt, và cho Hội Đồng năm nay.

A-men.